

Endast segerrika socialistiska revolutioner kan förhindra det tredje världskriget!

4:e Internationalens manifest till arbetarna, de utsugna och till de förtryckta kolonialfolken i hela världen

(Resolution antagen vid IVe Internationalens internationella konferens 1946)

4:e Internationalens första Världskonferens efter det imperialistiska krigets slut samlas i ett ögonblick då samhällets kris nått ett djup och en omfattning av hittills okänd grad.

Inför åsynen av de rykande ruinerna och förödelsen, inför åsynen av det i den senaste massakern spillda blodet förbereds det tredje världskriget! Det nazistiska Tysklands, det fascistiska Italiens och Japans imperier har krossats av de "Allierade Nationerna". Men segrarna har redan kastat sig in i en rasande kapptävling om det mest perfektionerade vapnet, atombomben. Det som fortfarande står kvar efter det totala kriget, som fördes med flygande fästningar och tunga stridsvagnar, raketer och bazookas, eldkastare och stalinorglar, hotas nu av fullständig förintelse genom den mest perfektionerade och fruktansvärda av alla mordiska uppfinningar. Mänsklighetens kris har på så sätt blivit en fråga om liv eller död, i ordens fulla och bokstavliga betydelse.

De "fyra friheternas" illusion

Det andra imperialistiska kriget sanktionerades högtidligt av de "Förenade Nationernas" regeringar och deras lakejer i spetsen för "socialist"- och "kommunist"partierna liksom av fackföreningsbyråkratierna som ett krig mot fascismen och för demokratin. Det var ett krig för de "Fyra Friheterna", enligt deras mest framstående företrädare, den avlidne ledaren för den amerikanska imperialismen, Franklin Roosevelt.

I stället för att "befrias från fruktan" finner sig mänskligheten ställd inför hotet av sin egen förintelse genom atomenergin.

I stället för att "befrias från nöd" härjas tre fjärdedelar av världen av svält och farsoter.

I stället för "yttrandefrihet" tvingas folkens stora flertal att underkasta sig de av segrarna upprättade militärregeringarnas och marionetternas order.

Endast den bedrägliga "religionsfriheten" återstår som ett alltid mycket smidigt redskap i ledarnas händer, ett redskap som gör det möjligt för dem att utså hat och tvister bland sina undersåtar. Sådant är frihetens och den förlovade demokratins rätta ansikte. Under segrarnas välvilliga blickar lyfter samtidigt fascismen åter sitt huvud i nya former, som exempelvis Uomo qualunque-rörelsen i Italien och på många andra håll.

Sådana var de *påstådda* krigsmålen, löftena man svängde sig med inför folkets massor. Det var bara en hopradsad bunt bedrägliga lögner – det har bevisas. I MANIFESTET från 4:e Internationalens ALARMKONFERENS i maj 1940 brännmärkte vi dessa lögner på förhand. Endast 4:e Internationalen sade sanningen!

"I motsats till de officiella myterna ämnade att bedöva folket", säger det av Trotskij skrivna manifestet från 1940, "består den viktigaste orsaken till kriget, liksom till alla andra sociala missförhållanden – arbetslöshet höga levnadskostnader fascism kolonialt förtryck – i den privata äganderätten till produktionsmedlen och den borgerliga staten som vilar på denna grund."

Liksom Lenin under första världskriget gav vi denna varning: "Så länge samhällets viktigaste produktivkrafter förblir i händerna på trusterna, dvs. små kapitalistklickar, kommer kampen

om marknader, om råvaror, om världsherravälde oundvikligen att anta en alltmer förödande karaktär.”

Detta är de *verkliga* målen. Och ännu idag är detta drivkrafterna bakom nästa krig.

Om segerrika arbetarrevolutioner inte krossar privategendomens rovgiriga system och upprättar ett planerat socialistiskt produktionssystem för att tillfredsställa mänsklighetens behov, då upprepar vi med Lenin och Trotskij: det imperialistiska kriget bryter säkerligen ut ännu en gång. Denna gång kommer det att åtföljas av förintelse av hela länders industriområden i ett enda slag genom atomenergin.

Därför riktas detta manifest till arbetarna, de utsugna och de förtryckta. Mänsklighetens öde ligger i deras händer, och enbart i deras händer. Denna konferens med 4:e Internationalen, den socialistiska revolutionens världsparti, vänder sig till dem, förklarar situationen vi måste möta tillsammans och manar till aktion mot världens herrar.

Resultaten av det första världskriget

Krigets verkliga mål var kampen om marknaderna, råvarukällorna och hegemonin över världsekonomin. Två block av kapitalistiska stormakter stod mot varandra i denna konflikt.

På ena sidan återfanns de gamla uppblåsta imperialistiska nationerna som England och Frankrike, vilka för länge sedan tillskansat sig lejonparten av världsmarknaden i kolonierna, men vars föråldrade industriella teknik försvårade deras ekonomiska grepp i mycket hög grad. På andra sidan stod de yngre imperialistiska nationerna som Tyskland och Japan, vilka kommit senare i den kapitalistiska utvecklingen och därför kunde dra fördel av en modernare industriell utrustning. Men de stod inför en redan uppdelad världsmarknad och kunde inte tvinga till sig några kolonier från de gamla stormakterna annat än med vapenmakt.

Kring den första gruppen kretsade också andra rangens ”mätta” makter som Belgien och Holland. Kring den andra, ”utsvultna” makter som Italien. Deras allianser var ett resultat av deras tidiga eller sena framträdande på den kapitalistiska utvecklingens scen.

Över allt detta svävade hotet från den yngste kapitalisten, den amerikanska jätten, som också han framträdde sent på arenan; Amerikas stora inre marknad gjorde att han under en lång period kunde berika sig utan att råka i omedelbar konflikt med de andra stormakterna och samtidigt bygga upp världens modernaste produktionsapparat. I det första imperialistiska kriget, som bara var ett förspel till det andra, var USA:s deltagande enbart en förebyggande åtgärd. De ville förhindra faran från att Tyskland som uppslukat hela Europa.

Icke desto mindre genomgick världskapitalismens produktionsapparat i sin helhet en sådan expansion att den resulterade i en relativ minskning av de existerande marknaderna. Kampen om marknaderna placerade alltså alla de imperialistiska nationerna i konflikt med varandra. Tillflykten till kriget avgjordes enbart av graden av bitterhet ned vilken kampen om marknaderna fördes. ”Exportera eller dö”, detta var det nazistiska Tysklands stridsrop i kampen om ”livsrum”.

Redan genom första världskriget försvagades Englands och Frankrikes ekonomi, av samma skäl som det besegrade Tysklands, till Amerikas fördel som gjorde de viktigaste vinsterna.

Men en faktor av största vikt, den stora proletära oktoberrevolutionen i Ryssland 1917, reducerade kapitalismens marknad i dess helhet. Genom att avskaffa privategendomen och socialisera hela industrin slet den av bolsjevikpartiet lodda revolutionen i ett slag undan en sjättedel av världen från den kapitalistiska utsugningen.

Påverkade av denna händelse utbröt de första stora koloniala resningarna i Fjärran Östern, vilka varnade imperialismen för en annalkande världsomfattande revolt mot dess herravälde.

Efter fåfänga försök att krossa den unga socialistiska Republiken genom en väpnad intervention 1917 till 1921 kastade alla de imperialistiska stormakterna lystna blickar på den förlorade marknaden. Deras fruktan för ytterligare förluster genom revolutionens spridning i Europa och deras önskan att återvinna den första förlusten försvagade under mer än tjugofem år deras inte strider. Därför bidrog alla segrarna från 1914 – 1918 till den tyska kapitalismens återupplivande. De tänkte använda sig av Tyskland som en murbräcka för att krossa Sovjetunionen. England hoppades försvaga sin franska rival och finna allianser mot den amerikanska kolossen. Amerika och Frankrike hade liknande mål.

Det nazistiska Tysklands uppgång och fall

Men när den tyska kapitalismen väl kommit på fötter igen kunde den på grund av den höga grad av teknisk utveckling den uppnått inte nöja sig med denna roll. Eftersom Europas enande inte genomförts av en segerrik proletär revolution på kontinenten påtog de tyska kapitalisterna sig denna uppgift i reaktionärt syfte. De skulle utnyttja den som språngbräda till världsherravälde. För att förverkliga sina strävanden valde de den mest mordiska och barbariska av alla regeringsformer – Adolf Hitlers nazistiska stat. Den nazistiska statens uppgift var att krossa arbetarklassen i Tyskland, behärska det kapitalistiska Europa och påbörja kampen med USA om världsherravälde.

De demokratiska makterna bidrog direkt i första skedet av denna uppgift. Socialdemokraternas, stalinisternas och den fackliga byråkratins bankruttmässiga förräddarpolitik underlättade uppgiften. Till och med när deras eget skinn stod på spel kunde de inte bilda en enhetsfront med arbetarklassen för att kämpa mot nazismen. Det sista skedet framkallade konflikten med västmakterna, på vars sida först socialdemokraterna och sedan stalinisterna deltog i kriget.

I Fjärran östern såg imperialismen också i Japan ett bålverk mot Sovjetunionen. Men inte heller Japan nöjde sig med denna roll. Efter att ha slukat halva Kina, med de andra stormakternas goda minne, trotsade Mikadons kejsarrike det amerikanska och engelska herraväldet över Stilla Havets marknader i syfte att försöka skapa ett japanskt ”Stort Östra Asien”.

Italiens, Tysklands och Japans ekonomiska resurser visade sig otillräckliga för det totala andra imperialistiska kriget som bröt ut. En efter en dukade de under i kampen. Men England, Frankrike och de övriga andrarangsmakterna var inte heller vuxna denna världsomfattande kamp. Alla dessa gick ut ur kriget med en mycket försvagad ställning, med en ekonomi som var svagare än någonsin och med imperier hotade av sönderfall. De lyckades inte bättre än Japan och Tyskland med att uppnå sina *verkliga* krigsmål – att behålla sina marknader, fortsätta och öka sin koloniala utsugning samt bevara sitt gamla profitsystem.

De kapitalistiska segrarnas framtidsutsikter

Endast USA har gått ut ur kriget med en oerhört större styrka. Deras rivaler, Japan och Tyskland, är förintade. Deras allierade, Frankrike och England, är så skuldsatta att de blivit USA:s vasaller. Men till vilket pris har de amerikanska imperialisterna triumferat? Sovjetunionen, denna stora sektor av världsmarknaden som rycktes bort från den kapitalistiska utsugningen 1917, står fortfarande upprätt. Den hotar till och med att uppsluka många andra länder längs sina gränser och på detta sätt framkalla en ytterligare minskning av den kapitalistiska marknaden.

Det som återstår av världen under den kapitalistiska stöveln är utarmat och förött av kriget och befolkningen i dessa områden har en köpkraft som sjunkit med hälften. Samtidigt har den amerikanske produktionskapaciteten mer än fördubblats under krigets gång.

Även om dess herravälde över den kapitalistiska världen vore absolut och obesträtt skulle den amerikanska imperialismen bara kunna göra vinster under en kort uppgångsperiod, för att fylla de luckor som lämnats tomma i Amerika och utlandet på grund av hela industrins omställning till krigsindustri under den gångna perioden. När den återomställda industrin börjar tillfredsställa den ökade efterfrågan, kommer den amerikanska kapitalismen att stå inför en ”överproduktions”kris, inför en så kraftig depression att minnena från 1929 – 33 och de 15.000.000 arbetslösa försvinner i fjärran.

Men Wall Streets herravälde är varken obesträtt eller absolut. De andra imperialistiska staterna, med sin lägre levnadsstandard och sina lägre löner, är fortfarande tillräckligt betydelsefulla rivaler för att ifrågasätta det.

Den planerade produktionens uppsving i Sovjetunionen, och framför allt dess snabba tillväxt genom ett revolutionärt störtade av Stalins regim och arbetardemokratins återupprättande, är ett alltid närvarande hot.

Samtidigt mognar åtskilliga revolter, till att börja med i Indonesien och Indokina och de breder ut sig till Indien och Kina också, för att inte tala om Främre Orienten och Afrika.

De europeiska massorna har påbörjat en rörelse mot ä vänster och trotsar hela det kapitalistiska systemet, inklusive världens äldsta bourgeoisie, Englands. Endast den ynkedom och det förräderi som visats av de traditionella partierna (Labour-partiet, reformister, stalinister), till vilka arbetarna vände sig på denna vägs första etapp, och avsaknaden av revolutionära masspartier har för tillfället förhindrat rörelsens omvandling till segerrika revolutioner.

Wall Streets egen armé speglar detta tillstånd hos arbetarklassen och kräver med hög röst från de framskjutna ställningarna i hela världen att få återvända till USA. Soldaterna vill inte vara galärslavar för en värld av slavar. Och i USA har storkapitalet inlett en kampanj för lönestopp och för att krossa fackföreningarna i syfte att få en billigare produktion som kan befästa de med vapenmakt erövrade marknaderna. Men ledarna står inför en revolt av miljoner och åter miljoner strejkande som motsätter sig denna kampanj och som kämpar för att höja sina löner i takt med de växande levnadskostnaderna.

Resultaten av det andra världskriget

Inte ens vad gäller deras verkliga mål har det andra imperialistiska kriget löst ett enda av världsherrarnas grundläggande problem. Tvärtom har de skärpts mer än någonsin. Så länge den privata äganderätten till produktionsmedlen, produktionen för profitens skull och sökandet efter en egen marknad, som åtföljs av en konstant sjunkande köpkraft hos massorna består – dvs. så länge kapitalismen lever vidare – så länge kommer också misären, kaos och den oundvikliga men ineffektiva tillflykten till kriget att bestå.

Med sina 50 miljoner döda, sina 50 miljoner lemlästade, med sina hundratals miljoner människor som slets bort från sina hem och med sin väldiga förstörelse av städerna och förödelse av landsbygden löste det andra imperialistiska kriget inte någonting. *Men det var oundvikligt.* Det tredje världskriget som närmar sig och vars enda resultat kommer att bli hela mänsklighetens förintelse genom atomenergin är också det oundvikligt så länge som kapitalismen existerar.

Låt oss inte göra ett misstag här; det tredje världskriget är på väg. Churchills antisovjetiska och antikommunistiska predikningar, spionaget kring atombomben, ordena som återupprättar de hemliga truppörelserna och återuppbygger flygstyrkorna i den amerikanska armén utgör de tecken som förebådar detta. I sin törst efter ställning som supermakter struntar kapitalisterna i mänsklighetens öde. De två världskrigen efter 1914 har visat detta på

ett iögonenfallande sätt. Endast segerrika proletära revolutioner som omvandlar samhället till ett planerat socialistiskt system kan förhindra det tredje världskriget och mänsklighetens barbariska självförintelse.

De marxistiska förutsägelseernas styrka

Medan de nazistiska stridsvagnarna rullade över Europa mot Engelska Kanalen och Hitler ännu höll fast vid sin pakt red Stalin, förkastade vissa lättpåverkade människor den marxistiska "teorin" och drog "revolutionerande" slutsatser. Enligt dem stod Europa inför en epok av "nyordning". Några gick t.o.m. så långt att de i händelseförloppet och pakten mellan Stalin och Hitler såg en ny klass framträda, en klass som skulle ersätta kapitalisterna som hängde sig fast vid samhällets ledning och given proletariatet som hotade dem. De talade om ett nytt "byråkratiskt samhälle" (Managerial society) och placerade på detta sätt Hitlers Nationalsocialistiska Parti, Mussolinis Fascistparti, Roosevelt's New Deal och den stalinistiska byråkratin under samma etikett. Dessa förnyare vann stor tilltro bland småbourgeoisien och trängde till och med in i det proletära avantgardets led. 4:e Internationalen försvarade Marxismen mot de revisionistiska förnyarna och skrev i sitt Manifest 1940:

"För att kompensera folkens förslavning lovade Hitler upprätta "en germansk fred" i Europa för en period av åtskilliga hundratals år. En illusion! Den brittiska freden som följde på segern över Napoleon lyckades vara i knappt hundra år 9 och inte i ett årtusende! – och detta endast därför att Storbritannien var banbrytare för en ny teknik och ett nytt progressivt produktionssystem. Trots sin industris makt, företräder Tyskland idag liksom dess fiender ett socialt system som är dömt till undergång."

Hur snabbt har inte denna uppskattning besannats! Hur snabbt har inte revisionisternas vederlagts! 4:e Internationalens styrka har sin grund i dess program, som motstår de stora händelseernas prövning.

Det nazistiska Tysklands och det fascistiska Italiens fall visade helt enkelt att inte ens den mest brutala och osminkade formen för statens diktatur kan lösa kapitalistklassens olösliga motsättningar. Den ursinniga fascismen, liksom den ruttnande borgerliga demokratin, är dömda till undergång, därför att de helt enkelt är olika former av ett och samma sedan länge fallfärdig social system, som produktivkrafternas utveckling dömt ut.

4:e Internationalen brännmärkte 1940 också lögnen om en demokratisk federation av Europas stater med det i kriget segrande USA som gudfader och kompanjon i uppdelningen av världsmarknaden.

"Staten är ingen abstraktion", sade Manifestet, "utan monopolkapitalisternas instrument... Att den mäktigaste staten frivilligt skulle avstå från den fördel den får av sin styrka är en lika löjlig utopi som en frivillig uppdelning av kapitalet mellan trusterna."

Om USA:s egen framtid gjorde Manifestet följande uttalande:

"Den industriella, finansiella och militära styrka som USA – världens mäktigaste kapitalist – besitter, garanterar emellertid inte alls en strålande utveckling för Amerikas ekonomi. Tvärtom ger den krisen i dess sociala system en särskilt allvarlig och krampaktig karaktär."

Jämför dessa sex år gamla förutsägelser med dagens verklighet. På varje viktig punkt har 4:e Internationalens analys bestått tidens prövning!

Sovjetunionen mot världsimperialismen, den grundläggande motsättningen i den nuvarande världen

Episodiska överväganden från tiden för pakten mellan Stalin och Hitler framkallade spekulationer om Sovjetunionens "grundläggande" anpassning till de fascistiska staterna, på

samma sätt som upplösandet av denna pakt och krigsutbrottet mellan kompanjonerna senare gav plats åt andra spekulationer om Sovjetunionens ”grundläggande” anpassning till de ”demokratiska” staterna. 4:e Internationalens teser har sedan länge framlagt en alltjämt giltig uppskattning:

”De tillfälliga fördragen mellan bourgeoisien och Sovjetunionen ändrar inget i det faktum att motsättningen som finns mellan imperialismen i dess helhet och Sovjetunionen i historisk skala är oändligt mycket djupare än de inbördes motsättningarna mellan de kapitalistiska länderna.”

Endast på grundval av denna värdering kan man förklara Hitlers angrepp mot Sovjetunionen efter paktens med Stalin. Endast på grundval av denna värdering kan man förklara den dagliga och våldsamma kampanj för krigsförberedelser, som den amerikanska imperialismen och dess brittiska skyddsling bedriver mot gårdagens bundsförvant, Sovjetunionen.

I hela den period vi står inför karakteriseras världspolitiken av denna grundläggande motsättning. Så länge Sovjetunionens nuvarande sociala struktur består, trots den alltmer avskyvärda degenerering den underkastas av den stalinistiska byråkratins ledning, lika länge kommer Sovjetunionen att förbli ett hinder för imperialisternas rovgiriga jakt efter marknader. Det andra världskriget löste inte detta problem, det endast skärpte det.

Förödelsen av alla industriområden i västra Sovjetunionen försvagade avsevärt landet i ekonomiskt hänseende. Den stalinistiska byråkratins reaktionära, chauvinistiska rövarpolitik försvagade Sovjetunionen politiskt, genom att skilja det från breda skikt av dess naturliga bundsförvanter, massorna i Östeuropa. Men enbart det faktum att Sovjetunionen överlevde kriget, att byråkratin inte lyckades förstöra sina inre sociala grundvalar och att den t.o.m. tvingades stimulera en social omvandling – av varierande omfattning – i de länders ekonomier som ockuperats av Röda Armén och ställts under byråkratins kontroll, allt detta ökar problemets skärpa för imperialismen. Därför betraktar imperialistmakterna uppgiften att göra upp räkningen med Sovjetunionen som sin mest brådskande uppgift.

4:e Internationalen fasthåller reservationslöst vid Sovjetunionens försvar mot imperialismen. Men detta försvar måste idag mer än någonsin tidigare vara ett revolutionärt försvar. Det kan alltså inte ha något gemensamt med Kremels kontrarevolutionära politik.

Den stalinistiska byråkratins roll

”Försvaret av Sovjetunionen sammanfaller i princip med förberedelserna för den proletära världsrevolutionen. Vi förkastar absolut *teorin om socialismen i ett land*, detta påhitt av den okunniga och reaktionära stalinismen. Endast världsrevolutionen kan rädda Sovjetunionen genom socialismen. Men världsrevolutionen medför oundvikligen Kremel-oligarkens fall.”

Sedan 1924, då denna ödesdigra teori för första gången proklamerades av Stalin, har Kremels politik syftat till att förhindra upprättandet av socialismen i alla länder. Denna teori uppfanns faktiskt för att rättfärdiga de nationalistiska byråkraternas befästande som en privilegierad kast. Med sitt ursprung i den unga sovjetstatens isolering under den första revolutionära vågens nedgång i det kapitalistiska Europa och i den av inbördeskrigets år framkallade tröttheten i själva Ryssland, försökte byråkratin tillförsäkra sig en privilegierad ställning på bekostnad av massorna, som burit den till makten på sina skuldror. Medan de förkastade Lenins internationalistiska politik, vilken med hjälp från arbetarna i alla länder räddade Sovjetunionen undan den imperialistiska interventionen under de första åren, utnyttjade den stalinistiska klickens den av Lenin bildade Kommunistiska Internationalen till att förstöra en hel rad revolutionära möjligheter.

Under generalstrejken i England 1926 sysslade de med opportunistisk kohandel med den engelska fackföreningsledningen, för att hindra den stora strejkvågens utveckling i revolutionär riktning. I Kina utlämnade de 1925 till 1927 Kommunistpartiet bundet till händer

och fötter åt det borgerliga Kuomintangspolitik, vilket ledde till det kinesiska proletarietets bödel, Chiang Kai-sheks diktatur. 1929 till 1933 spreds förställningen om "socialfascismen", som placerade socialdemokrater och nazister i samma fack och hindrade en Enhetsfront för arbetarorganisationernas kamp och på så sätt lät Hitler gripa makten. När vågen av fabriksockupationer ställde frågan om makten i Frankrike 1936, kompromissade Folkfronten som de skapat tillsammans med reformisterna för att fästa arbetarklassen vid kapitalismen. När inbördeskriget bröt ut i Spanien samma år gjorde de allt som stod i deras makt för att bromsa massornas revolutionära handlande och hålla dem kvar i den borgerliga demokratis snara. På detta sätt möjliggjorde de Francos seger. Hela denna politik bestämdes av strävan att förebygga angrepp utifrån och att låta byråkratin konsolidera sin ställning i Sovjetunionen genom att tigga favörer av de kapitalistiska ledarna och deras småborgerliga agenter bland massorna. Under denna process omvandlades kommunistpartierna till enkla redskap för Kremles utrikespolitik. Stalinisterna ledde Sovjetunionens naturliga bundsförvanter, alla de kapitalistiska ländernas massor, från nederlag till nederlag.

I själva Sovjetunionen startade Kreml-oligarkin en våldsam repressionsvåg mot den av Leo Trotskij ledda vänsteroppositionen. Ty Trotskij noterade varje steg i det växande förräderiet, från lanserandet av teorin om "socialismen i ett land" ända till den spanska revolutionens undertryckande. Endast de avantgardistiska kommunistiska militanter, som i alla länder slöt sig till Trotskij och den internationella vänsteroppositionens fana, förstod från början den kontrarevolutionära innebörden av denna klicks utveckling, vilken lagt beslag på makten i den första arbetarstaten. Men Moskvaprocesserna och den blodiga utrensningen av hela generationen som följt Lenin började öppna ögonen på allt större skikt av arbetare vad gäller stalinismens kontrarevolutionära roll.

Pakten mellan Hitler och Stalin åtföljdes av Polens delning och en propaganda ägnad att rentvå den nazistiska imperialismen, genom att framställa den som "fredsvänlig". Fascismen hade enligt Molotov blivit en "smaksak". Massor av arbetare äcklades av denna frivilliga och lumpna förnedring av Kreml. När Hitler som betalning för tjänsterna i krigets inledning släppte lös hela sitt krigsmaskineri mot Sovjetunionen, gjorde Kreml en fullständig helomvändning. I en våldsam chauvinistisk kampanj brännmärkte Stalin inte bara det nazistiska bandet, som ännu igår varit "fredsvänner", utan *hela det tyska folket* för Hitlers brott.

Idag är de militära operationerna avslutade. Röda Armén har på Stalins order som uppgift att plundra och skövla industrin och hemmen i Tyskland, Österrike och alla delar av det erövrade Östeuropa. Det påstådda syftet är den sovjetiska industrins återuppbyggande. Men detta är en stinkande lögn. Plundringarna sker bara för att dölja den stalinistiska regimens bankrutt, som de sovjetiska massorna blir allt mindre fogliga inför.

Kremles nuvarande utrikespolitik, som enbart tjänar byråkratin och dess privilegier, har som synligt mål att stärka Sovjetunionen mot imperialismen, liksom hela dess förkrigspolitik hade som mål att "neutralisera" de kapitalistiska staterna och förhindra kriget. Men blocket med stofilerna i de engelska fackföreningarna, kapitulationen inför Chiang Kai-shek, förräderiet mot de franska och spanska revolutionerna, avståendet av makten till Hitler utan strid och slutligen pakten mellan Hitler och Stalin, alla dessa "skickliga" manövrer förhindrade inte kriget med Hitler och förstörelsen av halva Sovjetunionens industri. De försvagade avsevärt Sovjetunionen och hindrade framsteg i årtal. Den nuvarande kontrarevolutionära politiken att plundra Östeuropa och Asien och fullständigt förtrycka massrörelsen i dessa länder kan på samma sätt bara leda till ett oundvikligt stärkande av Amerika och dess förberedelser för att slutgiltigt krossa Sovjetunionen.

Trotskij skrev 1940:

”Som ett resultat av den första krigsperioden har Sovjetunionens internationella ställning – trots dess skenbara framgångar – redan försämrats avsevärt. Kremels utrikespolitik har skilt Sovjetunionen från stora skikt av arbetarklassen och de förtryckta folken... Samtidigt har Tyskland erhållit den mest industrialiserade delen av Polen och fått en gemensam gräns med Sovjetunionen, dvs. en öppen port mot Orienten.”

Ett år senare besannades denna varning fullständigt!

Idag varnar 4:e Internationalen för att Kremels politik i krigets sista fas, trots de skenbara territoriella tillskotten och den massiva plundringen, ytterligare har försvagat Sovjetunionens internationella ställning. Folken i Östeuropa lider under Kremels kriminella politik och vänder sig till de mest reaktionära partierna för att visa sitt raseri, vilket valen i Österrike och Ungern visar. I Fjärran Östern ger sig massornas upprorsanda till känna inte enbart i områden under engelsk och amerikansk kontroll utan också i Korea och Manchuriet, som kontrolleras av Röda armen. Likväl har den amerikanska imperialismen trängt fram ända till själva Sovjetunionens förposter och inringar strategiskt dess territorium från Västeuropa till Kina, i världens hela utsträckning.

Kreml-oligarkin gynnar på detta sätt imperialismens planer mot själva Sovjetunionen och påtar sig samtidigt uppgiften att direkt undertrycka massornas självständiga rörelser för sin frigörelse, rörelser de hatar och fruktar tillsammans med de kapitalistiska ledarna.

Endast massornas revolutionära handlande kan korsa imperialismens rövarplaner och försvara Sovjetunionen genom att sprida oktobers sociala omvälvning från 1917, Men massornas revolutionära handlande är bara möjligt som en kamp för störtandet av den stalinistiska kontrarevolutionära regimen i Sovjetunionen och för dess ersättande med sovjeter, fritt valda av arbetare och bönder. Sovjetunionens försvar innebär alltså direkt den europeiska revolutionens och världsrevolutionens försvar mot stalinismen.

Den nuvarande revolutionära situationen

Är förutsättningarna mogna för massornas revolutionära handlande? Hindrar inte dels stalinismen och dels världsimperialismens socialdemokratiska medbrottslingar ännu en gång den revolutionära utvecklingen från att leda till ett segerrikt resultat? Kommer 4:e Internationalen, med de små styrkor den just nu förfogar över, att lyckas övervinna dessa hinder och ge massorna ledning? Detta är de frågor som de uppriktiga arbetarna utan tvivel ställer sig.

De nederlag arbetarklassen lidit under den socialdemokratiska och stalinistiska ledningen väger verkligen mycket tungt. Det var fruktansvärda slag. Stalinismens stora vikt idag förblir utan tvekan ett viktigt hinder. Men i andra vågskålen måste vi lägga världskapitalismens situation, som idag är mer kritisk och allvarligare än någonsin. Detta är utgångspunkten för revolutionärer, för dem som söker visa massorna handlingens väg.

För länge sedan formulerade 4:e Internationalen förutsättningarna för den proletära revolutionen:

”De grundläggande förutsättningar som möjliggör den proletära revolutionens seger har fastslagits genom historisk erfarenhet och förtydligats genom teorin. De är:

- 1) Bourgeoisins utsiktslösa situation och den förvirring detta leder till hos de härskande klasserna;
- 2) Ett skärpt missnöje och sökande efter en avgörande förändring i småbourgeoisins led, utan vars stöd storbourgeoisien inte kan behålla sin makt;
- 3) Medvetenhet om den outhärdliga situationen och förberedelser till revolutionär handling i proletariatets led;

4) Det proletära avantgardets och fasta ledning.”

Aldrig någonsin tidigare har kapitalismens utsiktslösa situation varit så förvirrad, aldrig någonsin tidigare har förvirringen varit så spridd bland stora delar av den härskande klassen. Inflationen sprider sig från land till land. Statsskuldens börda når astronomiska siffror. Sänkningen av levnadsstandarden och massornas utarmning antar oanade proportioner. Trots en tidigare okänd grad av ingripande och kontroll från regeringens sida, fortsätter den ekonomiska krisen att växa i en svindlande spiral och, medan den redan är tillspetsad i Europa och kolonierna, hotar den att besvära världens stabilaste ekonomi, USA:s.

I syfte att återupprätta den samhälleliga klassjämvikten, som hotades av den från Ryssland utgående revolutionära vågen, tvingades bourgeoisien efter första världskriget att göra avsevärda ekonomiska eftergifter åt massorna. Den gav därmed en viss stabilitet åt reformismens politiska regim, som bourgeoisien kallat till sin hjälp för att undgå förintelse. Efter detta krig är en sådan strategi en lyx som kapitalistklassen inte längre kan tillåta sig. Särskilt i Europa, där de improduktiva utgifterna för krigsbehoven och den enorma förstörelsen av kapital försvagade ekonomins specifika vikt på världsmarknaden, kan bourgeoisien inte hoppas att kunna återuppbygga sitt profitproducerande kapital annat än genom ett nytt angrepp mot lönerna och massornas levnadsstandard. Men detta är i sin fulla innebörd sant för England, likaväl som för USA.

När regeringsmakten gick till Labourpartiet i England eller till en koalition av socialister och kommunister med de borgerligt demokratiska partierna i Frankrike, Belgien, etc... *var detta alltså inte bourgeoisiens avsikt.* Den härskande klassen tolererar dessa ”vänster”-regimer, eftersom arbetarnas och de folkliga massornas tryck är för kraftigt och dess egna krafter ännu är för svaga för att upprätta en öppen diktatur. Kapitalisterna räknar med att skulden för det ekonomiska sammanbrottets konsekvenser läggs på de traditionella masspartierna, som tvingats gripa makten. De uppskattar till sitt rätta värde ynkedomen hos dessa partier som fruktar att gå utöver ramarna för statens borgerliga struktur, som lämnar den reaktionära armen och polisen orörd och som religiöst respekterar privategendomen vilken är lika helig för dem som för bourgeoisien.

När hatet mot trusterna driver arbetarna och bönderna att kräva industrins socialisering, tvingas arbetarpartierna att genomföra ”rationaliserings”-åtgärder. Men dessa åtgärder *drabbar inte storkapitalets egendomsrättigheter.* De ger ägarna av de ”nationaliserade” företagen fullständig kompensation och lägger därmed nya bördor på en redan överlastad ekonomi. De regeringsvärdepapper de får i stället för sina gamla aktier säkerställer profitens kontinuitet för kapitalisterna. Ledningen av de ”nationaliserade” industrierna lämnas faktiskt i händerna på trusternas gamla direktörer i stället för att tillfalla arbetarkommittéer. Genom dessa låtsas-”nationaliseringar” syftar bourgeoisien till att ytterligare koncentrera sitt grepp över hela ekonomin i händerna på monopolkapitalismen.

Medan de socialistiska och stalinistiska ministrarna avvärjar de självständiga arbetar- och bondemiliserna som bildats under naziokupationen och medan de slår ned alla former av klassrevolt i de väpnade styrkorna, samlar bourgeoisien sin permanenta statsapparat (armé, polis, underrättelsetjänst) i sina egna händer. Den förbereder sig i kulisserna, den konspirerar med de kungliga dynastierna och de reaktionära generalerna och väntar på ett gynnsamt tillfälle för att kunna ta fullständig kontroll över staten och upprätta nya bonapartistiska diktaturer.

Men hela deras politik vilar på en ekonomisk situation som förvärras och kännetecknas av obeslutsamhet och fluktuationer. Efter mer än ett års ansträngningar för att befästa sin ställning med hjälp av auktoritära ultimatum finner sig de Gaulle placerad i bakgrunden i Frankrike. I Belgien går bourgeoisien ibland framåt och ibland bakåt i sin kampanj för kung

Leopolds återkomst. I Grekland utgör ansträngningarna att återinsätta monarkin under de brittiska bajonetternas beskydd en förutsättning för ett öppet inbördeskrig, etc...

Småbourgeoisien, vars stöd tidigare var oundgängligt för monopolkapitalismen både för dess inre syften (fascismen) och för dess utrikespolitik (kriget), slets samtidigt ur storkapitalets grepp. I de länder där statsformen var fascism, liksom i de "demokratiska" länderna, dämpades inte proletarisering- och utarmningsprocessen av medelklassen i städerna. Tvärtom påskyndades den genom ekonomiernas sönderfall och levnadsstandardens absoluta sänkning på grund av inflationen. Å andra sidan befinner sig i verkligheten inte bönderna, som – precis som i alla krig – tycks ha dragit fördel av den svarta marknaden, i en bättre situation än tidigare. Deras profiler består huvudsakligen av devalverade pengar. Med sina pappersförmögenheter kan de inte köpa de nödvändiga jordbruksmaskinerna som blir allt dyrare, gödningsmedel, boskap, m.m. På detta sätt stiger en ny och skärpt jordbrukskris upp vid horisonten.

Dessutom krossade kriget de gamla småborgerliga illusionerna om nationens enhet. Storbourgeoisien avslöjade sig som verkliga "kollaboratörer. Småbourgeoisien missnöje och dess ansträngningar att få till stånd en avgörande förändring visar sig i dess massiva övergång till de partier som för dem traditionellt utgör arbetarpartier. Det engelska Labourpartiets överväldigande seger, socialisternas och stalinisternas förkrossande röstsiffror i Frankrike, Belgien och Italien, massornas stöd till E.A.M. i Grekland, etc., kan bara förstås i ljuset av detta.

Den stigande strejkvågen – som i Europa och Fjärran Östern når land efter land för att nå sin höjdpunkt i Amerika, världskapitalismens högborg, och som utbreder sig till Latinamerikas halvkolonier – vittnar genom sin varaktighet, sin höga grad av kampvilja och sina avancerade paroller (rörlig löneskala, öppnande av de stora företagens räkenskapsböcker, m.m.) om arbetarnas växande medvetenhet om sin outhärdliga situation. Bildandet av arbetarmiliser och fabrikskommittéer i Italien, Frankrike och Belgien, som påbörjades under den första efterkrigstiden men för ögonblicket har krossats av stalinisternas och reformisternas samarbete med bourgeoisien, är ett tydligt tecken på förberedelser till revolutionär handling.

Om dessa element i förberedelserna till revolutionär handling ännu inte är mogna i Europa just nu, så beror detta till stor del på Tysklands exempellösa fysiska sammanbrott. Den tyska revolutionens utbrott väntades som signalen för den revolutionära kampens intensifiering på hela kontinenten. Den kriminella chauvinistiska kampanj mot det tyska folket, inklusive arbetarklassen, som Kreml släppte loss under kriget och vilken stöddes av de förrådiska reformistiska och stalinistiska partierna i alla "demokratiska" länder – förvirrade de tyska massorna under de katastrofala militära händelserna och förlamade deras handlingskraft när nazistregimen sammanbrott närmade sig. Samtidigt kom de Tre Stora överens om att förebygga revolutionens utbrott genom koncentrerad och i historien aldrig tidigare skådad fysisk förintelsen (i mycket större skala än bombningarna av upproren i Turino och Milano efter fascismens fall).

Innan den tyska arbetarklassen – Europas mäktigaste och den som har de äldsta revolutionära traditionerna – kan fortsätta på revolutionens väg, vilket den utan tvivel kommer att göra, måste de fysiska förutsättningarna uppfyllas: återställande av ett minimum av näring, bostäder och kommunikationer samt de miljoner ungdomarnas hemkomst från fånglägren. Men uteblivandet av revolutionens ögonblickliga utbrott i Tyskland har endast försenat utvecklingens takt; det har inte förändrat inriktningen på minsta sätt.

Trots detta faktum, trots arbetarmilisernas avvärjning och krossandet av det väpnade massupproret i Grekland, blev vi inte vittne till en återgång till reaktionen. Inget av dessa nederlag var avgörande. Tvärtom mötte reaktionen alla försök att befästa sin ställning

(genom monarkin i Grekland, Italien och Belgien, genom upprättandet av en auktoritär verkställande makt i Frankrike) allt hårdare motstånd från massorna och reaktionen lyckades inte nå sina syften.

Å andra sidan inskränker arbetarna sig inte till att bekämpa alla dessa reaktionära försök. De går över till offensiv genom strejker mot lönestoppen, strejker som riktar sig mot de borgerliga regimer i vilka deras "egna" partier deltar. Varje strejk förvandlas objektivt till en handling som ställer frågan om statsmakten.

Medan den revolutionära utvecklingen i Europa uppvisar en avtagande takt, antar den på andra håll ett snabbare förlopp. Strejkvågorna och soldaternas demonstrationer i USA visar på en snabb utveckling av de amerikanska massornas medvetande, vilka i detta hänseende tidigare stod långt efter Europa. Men ännu viktigare är den revolutionära kampens nuvarande mognad i kolonierna. Efter att ha börjat med envisa uppror mot den engelska, franska och holländska imperialismen i Indonesien och Indokina, med en gryende revolt t.o.m. mot den hycklande "frigörande" amerikanska imperialismen på Filippinerna, har kampvågen i Fjärran Östern nu nått de indiska massorna, där stora politiska strejker och upplopp utgör ett förspel till nationella uppror mot all imperialistisk dominans. Effekten av detta kommer säkerligen att ge sig till känna i Kina och senare i Japan. På samma sätt i Främre Orienten, där de egyptiska massornas ständiga demonstrationer och strejker förebådar massornas revolutionära uppror i alla arabländerna.

På detta sätt uppvisar världssituationen alla de symptom, som bevisar att den uppfyller de tre första förutsättningarna för den proletära revolutionens seger sådana de framställs i manifestet från 1940. Hur står det till med den fjärde? Existerar "det proletära avantgardets tydliga program och fasta ledning"?

Med andra ord ställes frågan så här: i en situation som utan tvekan är gynnsammare än någonsin för revolutionen, både på grund av krisens djupgående karaktär och dess världsomfattande utbredning, existerar det parti som är nödvändigt för att föra en revolution till seger? Eller: kommer vi att lyckas omvandla den nuvarande revolutionära minoriteten till arbetarklassens masspartier? Eller kommer de gamla partierna, reformisterna och stalinisterna, att ännu en gång lyckas förråda revolutionen?

För att kunna besvaras, måste frågan ställas på ett riktigt sätt. Den nuvarande situationen är inte någon konjunkturell kris. Det rör sig inte om ett isolerat uppror i ett givet land. Det rör sig om en hel revolutionär period i världsskala. Den kapitalistiska världens enda utväg är en förlängd dödsstrid. I en sådan period kan de gamla socialistiska och stalinistiska partiernas program inte ha minsta värde för massorna. Därför kommer de att tvingas in i en konflikt med dessa. Vårt program är för övrigt konstruerat just för denna period. I den oroliga epok vi lever i har vårt program redan vunnit och fortsätter att vinna allt starkare gehör.

För bara några år sedan förlöjligade skeptikerna och dilettanterna 4:e Internationalens övergångsprogram. I dag börjar dess viktigaste paroller – rörlig löne- och arbetstidsskala, nationalisering utan kompensation eller inlösen, öppnande av de stora företagens räkenskapsböcker under arbetarkontroll, arbetarmiliser, arbetar- och bonderegering – finna gehör hos miljoner arbetare i alla delar av världen. Programmet är tydligt. Det stora gehör det finner visar vilka stora möjligheter som öppnas för uppbygget av 4:e Internationalens masspartier.

Uppbygget av masspartier är emellertid, även i de gynnsammaste situationer, en process som innebär mycket stora svårigheter. Man måste kunna behärska de organisatoriska problemen i deras helhet. Man måste skapa förtroende i förhållandena mellan ledningen och partiet, mellan partiet och massorna. Denna process har en ojämn utveckling överallt. Utan tvekan kommer

det fortfarande att uppstå situationer där frånvaron av ett revolutionärt massparti eller en revolutionär ledning vid ett speciellt tillfälle leder till ett partiellt nederlag. Men just därför att det rör sig om en hel epok är sådana nederlag partiella. Vi ställes ständigt inför uppgiften att snabbt bygga upp masspartier och möjligheterna till detta ökar. I detta perspektiv arbetar 4:e Internationalens unga partier.

En fast revolutionär ledning uppstår först kring programmets försvar. Om 4:e Internationalens program idag börjar nå fram till miljoner människor, om det börjar bekräftas i handlingens prövningar, då beror detta först och främst på förmågan hos internationalens unga kaderpartier att fast motstå alla hinder i sin väg.

4:e Internationalen överlevde krigets och reaktioner prövningar

4:e Internationalens kadrer samlades i den mest passionerade kamp mot strömmen under de år av reaktion som följde på nedgången i den revolutionära vågen efter första världskrigets slut. Från första stund i dess framväxt 1923 var Trotskij, 4:e Internationalens grundläggare, paroll: ”Åter till Lenin!”

Detta var den trotskistiska vänsteroppositionens första stridsrop mot Stalin och hela den klick, som påbörjade sin kontrarevolutionära karriär genom att revidera den internationalistiska teorin, Marx’ och Lenins klasskamp. Det var stridsropet som under de följande åren uttryckte trotskisternas fasthållande vid bolsjevikpartiets program och uppfattningar, det första och enda parti i historien, som visat hur den proletära revolutionen kan genomföras segerrikt.

I början av det nuvarande kriget fick 4:e Internationalen ännu en gång bekämpa försök att revidera det revolutionära programmets grundvalar, denna gång i dess egna led. I denna kamp väpnade 4:e Internationalen sig mot de svåra prövningar som följde under krigsåren. ”Vänd åter till Lenin”, vänd åter till den proletära internationalismen, till förbrödningen mellan de krigförande folken, till Sovjetunionens revolutionära försvar, till klasskampens fortsättning, till förberedelserna för de revolutionära uppgifter som kommer – detta var 4:e Internationalens stridsrop under de mörka åren av nazistisk terror och under de ”allierades” förföljelser.

2:a Internationalen försvann utan att lämna några spår efter sig och de socialdemokratiska partier den bestod av förvandlades till föraktliga propagandakontor för den anglo-amerikanska imperialismen. Dess sammanbrott upprepade uppvisningen från 1914 -1918 i groteskare form.

Efter att ha sönderfräts av ständigt förräderi under flera år, sopades 3:e Internationalen helt enkelt bort från jordens yta av Stalin i utbyte mot Wall Streets lån.

Alla de internationella centristiska organisationerna, som Londonbyrån, upplöstes helt enkelt i sina beståndsdelar.

Endast 4:e Internationalen höll den proletära internationalismens fana högt för revolutionär kamp mot kriget. Endast 4:e Internationalen motstod krigets prövningar. Endast 4:e Internationalen förblev trogen marxismens program. ”Vänd åter till Lenin”, detta är fortfarande vårt stridsrop, ty det är den proletära segerns stridsrop.

Kriget var en fruktansvärd prövning för 4:e Internationalen. Hela det nuvarande samhällets makt sammansvor sig mot den, från imperialismen och dess krigsmaskin ända till den stalinistiska byråkratin och dess GPU.

Redan i krigets första år, i augusti 1940, fräntogs 4:e Internationalen sin grundläggare och organisatör, vår tids stora revolutionära geni. Trotskij mördades på ett gement sätt av en GPU-agent i Mexiko. Det var ett fruktansvärt slag. Våra fiender trodde att det skulle innebära den unga 4:e Internationalens död. Men Trotskij hade byggt fastare än de trodde. Trotskij var död,

men Internationalen han byggt tog detta fega slag som en utmaning. 4:e Internationalen hyllade minnet av sin store martyr genom att utvecklas och spridas mer än någonsin tidigare.

I Frankrike, Belgien, Holland och Grekland, på hela den europeiska kontinenten led 4:e Internationalens kadrer under det hitleritiska Gestapos mordiska terror.

Léon Lesoil, Marcel Hic, Pantelis Poliopoulos och deras kamrater, en hel generation av hjältemodiga trotskistiska ledare föll offer för de nazistiska och fascistiska bestarna.

Mitt i det nazistbehärskade Europa organiserade de franska och tyska trotskisterna tillsammans förbrödring mellan soldater och arbetare. De publicerade och spred "Arbeiter und Soldat" (Arbetare och Soldat) i Hitlers Wehrmacht, en anmärkningsvärd tidning som höll den proletära internationalismens fana högt, till och med när chauvinisternas orkan ännu rasade. Sextio trotskistiska soldater och arbetare, som arbetade under den okuvlige Victor Widelins ledning, betalade detta arbete med sina liv. Deras minne kommer att hedras av alla arbetare när 4: Internationalen segrar.

I Grekland mördade Stalins lumpna agenter ett hundratal av 4:e Internationalens bästa kämpar under inbördeskriget i december 1944.

Men han kan inte döda den socialistiska revolutionens världsparti. Trots de fruktansvärda förluster som försvagade den, växte 4:e Internationalens sektioner över hela den europeiska kontinenten.

I England och Amerika spärrade den "demokratiska" bourgeoisin in de trotskistiska partiernas ledare i Roosevelts och Churchills fängelser. Endast dessa bland alla arbetarklassens partier. De försökte halshugga dem. Men de engelska och amerikanska trotskisterna tog, liksom sina europeiska bröder, denna förföljelse som en utmaning och fördubblade sin aktivitet.

Ännu mera fruktansvärda var inspärningarna och förföljelserna av våra kamrater i Indien, Kina och kolonierna. Men även där visade sig 4:e Internationalens kämpar vuxna de härskandes utmaning.

Mitt under kriget, när terrorn och förföljelserna nådde höjdpunkten, skapades nya sektioner av 4:e Internationalen i Indien, Egypten, Italien och Sydamerika.

Det faktum att varken Stalin, Hitler eller de "demokratiska" imperialistmakterna förmådde hejda 4:e Internationalens framgångar är ett tecken för framtiden. Det visar arbetarna att den säkraste vägen att övervinna stalinismens och reformismens förräderi är att ansluta sig till de nya partierna, till de partier som lärt sig kämpa motströms under 4:e Internationalens program.

Krigets prövningar visade att 4:e Internationalen inte vara är en levande realitet, utan att den besitter en sådan livskraft att inte ens de vanskligaste omständigheter kan hindra dess tillväxt. När denna konferens utfärdar sin appell till sektionerna efter flera års avbrutna förbindelser kan den stolt säga världens arbetare:

Vår International lever! 4:e Internationalen överlevde reaktionens och det imperialistiska krigets värsta år! 4:e Internationalens partier utvecklas och mognar överallt!

Denna konferens kan också tala om för världens arbetare att 4:e Internationalens partier – trots isoleringen och bristen på direkta förbindelser under kriget – befinner sig i en programmatisk samstämmighet som är större än någonsin. 4:e Internationalens egna erfarenheter visar att dess styrka ligger i dess orubbliga marxistiska program. 4:e Internationalens överlevande och tillväxt i kampen mot reaktionen och kriget förebådar dess sektioners utveckling till de revolutionära masspartier som är nödvändiga för att omvandla de nuvarande gynnsamma revolutionära situationerna till segerrika revolutioner. Kapitalismens krossande och de därpå följande stegen mot skapandet av en världsfederation av socialistiska

stater, vilket är det enda som kan hindra den undergång ett nytt krig skulle leda till och det enda som kan lösa mänsklighetens kris – detta är den uppgift 4:e Internationalen har förberett sig inför genom hela sitt förflutna.

4:e Internationalens program

Denna konferens med 4:e Internationalen samlas efter att de s.k. ”Förenade Nationerna” har uppskjutit sina förhandlingar i London och under förberedelserna för att hålla den hemliga ”Fredskonferensen i Paris. FN:s konferens kännetecknades av sammanstötningarna mellan den amerikanska och engelska imperialismens företrädare å ena sidan och den stalinistiska byråkratins företrädare å andra sidan. Den hycklande omsorgen om de små nationernas öde tjänade till att förvränga dessa sammanstötningar. ”Labour”-mannen Bevin suckar vid tanken på Irans, Rumäniens och Bulgariens öde i händerna på Kreml, samtidigt som han helt och hållet fullföljer Churchills super-imperialistiska politik i det brittiska imperiet och Grekland. Den stalinistiska byråkratins företrädare, Vysjinskij, suckar vid tanken på Greklands och Indonesiens öde i händerna på Storbritannien, medan Kreml gör övervåld på arbetarnas medvetenhet genom sina förnedrande handlingar i Östeuropa och Asien. Två byråkrater som lyfts till makten på arbetarnas skuldror spelar spelet om ”herre på täppan”, enligt den ruttna imperialistiska diplomatins regler. FN valde t.o.m. ”socialisten” Spaak från Belgien som president och medlemmen av arbetarpartiet Lie från Norge som generalsekreterare. Men ingenting i denna ”vänster”mask kan dölja det faktum att FN helt enkelt är en ny upplaga av det imperialistiska ”Nationernas Förbund”, som Lenin döpte till ”rövar-Kulan”. Inte en enda av denna församlings handlingar väcker minsta entusiasm hos världens massor. Alla folk följer dess överläggningar med rädsla och skepsis och i bästa fall med apati. Ingen uttryckte förhoppningar att den skulle kunna lösa ett enda av de problem mänskligheten står inför. Som en fullständig vederläggning av sitt eget namn accepterades den bara som en ny stridsarena för de kämpande stormakterna. ”Fredskonferensen i Paris emotses inte med större optimism.

Samtidigt som byråkraterna hindrar varandra i London och Paris, drar den revolutionära stormen ihop sig i Indien och Egypten. Händelserna som utspelas där följer inte den modell, som ritats upp av FN eller någon av dess deltagare, utan 4:e Internationalens modell. Därför kan vi med tillförsikt säga att överläggningarna i vår konferens har oändligt mycket större betydelse än de i den borgerliga ”Internationalen”, trots dennas imponerande fasad och den ”arbetar”mask den tilldelas av reformismens och stalinismens förrädare.

Denna konferens med 4:e Internationalen vädjar till alla arbetare, till alla utsugna och förtryckta, att inte förtvivla inför sina herrars verk utan att ta upp kampen mot dem. Att inte bara förakta sina dåliga ledare, utan att påtvinga dem sin egen vilja. Världens nuvarande herrar skramlar med atombombens fruktansvärda hot för att skrämma mänskligheten. Men de glömmer att även atombomben behöver arbetarhänder för att tillverkas. De glömmer att det behövs arbetare i uniform för att sköta dessa fruktansvärda vapen. Arbetare fyllda av misstroende till sina giriga arbetsköpare kan strejka i fabriker för atombomber likaväl som på andra produktionsställen. Soldater fyllda av hat mot sina imperialistiska ledare kan förhindra användandet av detta vapen för självförintelse. Det krävs bara att de är medvetna om styrkan i proletariats världsomfattande solidaritet och om dess revolutionära socialistiska mål. Det är det enda sättet att möta atombombshotet.

Genom att kalla det internationella proletariats handling hälsar 4:e Internationalens Världskonferens främst de indiska och egyptiska massornas heroiska kamp, vilken påbörjat det revolutionära krossandet av den brittiska imperialismen. Den ser med tillfredsställelse i dessa massuppror redan uppenbara tecken på att den amerikanska imperialismens försök att dra fördel av sin brittiska rivals svårigheter möter öppen fientlighet och tydligt motstånd. Den varnar för den genom sina ekonomiska intressen med imperialismen förbundna koloniala

bourgeoisins försök att bromsa och förråda kampen. Inget förtroende för Gandhi, Nehru, Patel och kompani! Indiens, Egyptens, Indonesiens, Indokinas och alla de andra koloniala folkens kamp för nationell självständighet och för fullständig befrielse från imperialistiskt förtryck kan bara segra som en oförsonlig kamp mot förtryckarna. Endast den unga arbetarklassen, stödd på bondemassorna, kan föra kampen till dess segerrika slut!

Bilda era arbetar- och bonderåd för att leda kampen! Lägg beslag på jorden till dem som odlar den! Inrätta kontroll över fabrikerna genom arbetarkommittéer! Låt inte de borgerliga ledarna och de stalinistiska förrädarna ingå en kompromiss med imperialismen! Kräv omedelbart sammankallande av en Konstituerande Församling, där folkets vilja och dess rätt att styra sig själv uttrycks fritt!

De koloniala massornas kamp för friheten är bara en del av arbetarnas kamp mot samma imperialistiska herrars i England, Europa och Amerika. 4:e Internationalen vädjar till de stora metropolernas arbetare att förena sig till de koloniala massornas försvar: Bort med tassarna från don indiska revolutionen! Bort med tassarna från revolutionen i Indokina, Indonesien, Egypten, Fjärran Östern och Främre Orienten! På detta sätt måste de engelska, amerikanska och europeiske massornas beslutsamma röst höjas mot deras egna kapitalistiska herrars intriger!

Samtidigt som förtrycket i de gamla kolonierna stöter på uppror, försöker de imperialistiska herrarna – tillsammans med Kremlbyråkratin – utöva samma sorts förtryck och rofferi mot de besegrade imperialistiska nationernas massor: Tyskland, Japan och Italien.

4:e Internationalen vädjar till arbetarna i de ”demokratiska” nationerna att göra motstånd mot dessa reaktionära planer. Mot de chauvinistiska lögnare som försöker lägga ansvaret för kriget på de tyska, japanska och italienska proletärernas skuldror, vädjar 4:e Internationalen till de amerikanska, engelska och europeiska arbetarna att visa sin klassolidaritet gentemot de besegrade ländernas arbetare. *Drag bort trupperna från Tyskland, Japan och Italien! Fullständig uttrycks-, press- och mötesfrihet! Fria val!*

Endast genom att föra fram dessa krav mot de imperialistiska förtryckarna och deras medhjälpare i Kreml kan de ”allierade” nationernas arbetare vinna över de tyska, japanska och italienska massorna till deras gemensamma mål: ”Europas och Världens Förenade Socialistiska Stater”.

I alla länder måste man göra motstånd mot den lössläppta inflationen och det enorma skatteprogrammet – genom vilket hela världens kapitalister försöker lägga bördan för krigsskulderna på arbetarnas skuldror – med massornas motoffensiv ledd av arbetarklassen. 4:e Internationalen kallar arbetarna till klassens försvar och öppnar kampen med följande paroller:

Rörlig löneskala för att möta de ökande levnadskostnaderna! Beskatta de rika, inte de fattiga. Konfiskering av de stora bolagens krigsprofiter!

Samtidigt planerar bourgeoisien ett göra sig av med den annalkande depressionens börda genom att kasta ut miljoner människor ur produktionen och på så sätt både demoralisera proletärerna och splittra dem sinsemellan. 4:e Internationalen vädjar till arbetarna att bekämpa kapitalisternas depressionsplaner under följande paroller:

Rörlig arbetstidsskala! Fördela arbetet mellan alla arbetsdugliga! Minskad arbetsvecka utan minskade löner!

Kriget visade vilka ofantliga produktionsresultat den moderna industrin är förmögen till. Men under den kapitalistiska regimen tjänar alla dessa stora ansträngningar bara till krig och

förödelse. När kriget är avslutat stängs fabriksportarna. Kapitalismen kan inte producera för freden. 4:e Internationalen vädjar till alla arbetare att kräva:

Öppna de stängda fabrikerna! Starta dem under arbetarkontroll! Som svar på bourgeoisiens klagovisor, enligt vilka dessa åtgärder "undergräver" ekonomin vädjar 4:e Internationalen till arbetarna att kräva: Lämna över trusternas böcker till arbetarkommittéernas granskning! Avskaffa affärshemligheten! På detta sätt avslöjas monopolkapitalismens stöder och plundringar för alla.

I Storbritannien, i Frankrike och i de andra västeuropeiska länderna tvingade massornas radikaliseringsinriktning monopolkapitalisterna och deras trustar till en defensiv ställning. På de växande kraven på socialisering av industrin svarar Labourregeringen och de socialistiska koalitionsregeringarna (reformister och stalinister med borgerliga partier) genom "nationaliseringar" som lämnar de kapitalistiska profiterna orörda. Monopolen är alltså i stånd till att använda sådana "nationaliseringar" som täckmantel för sitt ökande grepp över ekonomin. 4:e Internationalen varnar för alla dessa skenlösningar och vädjar till arbetarna att kräva: *Nationaliseringar utan gottrörelse eller inlösen! Arbetarkontroll över de nationaliserade industrierna!*

För att förverkliga dessa nödvändiga åtgärder, vilket är det enda sättet att förhindra att den världsomfattande krisen störtar mänskligheten än djupare in i kapitalismens dödsstrid, måste arbetarorganisationerna bryta med de kapitulatoriska partierna och följa en självständig klasspolitik. Därför vädjar 4:e Internationalen till massorna att av sina traditionella organisationer kräva:

Upplös koalitionen med kapitalisterna! Grip hela makten! Bilda arbetar- och bonderregeringar! Tillämpa ett verkligt antikapitalistiskt program under arbetarnas och böndernas kontroll och beskydd!

4:e Internationalen för fram dessa paroller medan den aktivt deltar i massornas dagliga kamp, delar deras erfarenheter och drar lärdom av dem. Under denna gemensamma kamp utvecklar 4:e Internationalens partier hela sitt program, programmet för den socialistiska revolutionen och fria arbetarrepubliker i en världsfederation av socialistiska stater. I kampen för detta program vädjar 4:e Internationalen till arbetarna att bekämpa både chauvinismen av reformistisk typ och den av stalinistisk typ. Särskilt i de östeuropeiska länderna vädjar den till arbetarna att bekämpa Kremles hänsynslösa chauvinism genom fraternisering med Röda Arméns trupper. För att bekämpa den byråkratiska och reaktionära plundrings- och våldtäktspolitikerna måste de utveckla en självständig rörelse för arbetar- och bonderåd, för att framtvunga industrins socialisering och jordens uppdelning bland de fattiga bönderna, för att kämpa för sina demokratiska rättigheter samt för alla nationaliteters rätt att fritt förfoga över sig själva. I syfte att framgångsrikt kämpa för dessa krav kommer Östeuropas arbetare att förena sina styrkor med Sovjetunionens arbetare för att störta Stalins reaktionära byråkrati och skapa en sann sovjetdemokrati i arbetarstaten.

I motsats till socialreformisterna och stalinisterna bygger 4:e Internationalen inte sin politik på de kapitalistiska staternas militära och diplomatiska planer, utan på arbetarnas, de utsagnas och de förtrycktas skriande behov. Dess program är programmet för proletariats fullständiga frigörelse från den kapitalistiska utsugningen, de koloniala folkens frigörelse från det imperialistiska oket och de sovjetiska massornas frigörelse från den förlamande byråkratiska bölden. 4:e Internationalen stöder inte någon av de bestående regimerna. Den uppmanar arbetarna att störta dessa regimer och bygga upp sin egen makt.

Kapitalismens krossande och upprättandet av arbetarmakten är en uppgift som bara kan genomföras i världsskala.

Endast de Förenade Socialistiska Staterna i en Världsfederation av Socialistiska Republiker kan för alltid bannlysa kriget, organisera produktionen för mänsklighetens behov, säkerställa överflöd för alla och skapa et samhälle av fria och jämlika människor.

Endast en Socialistisk Världsfederation kan förvandla atomenergin som nu hotar att förinta mänskligheten till en välsignelse utan liknelse för mänsklighetens framåtskridande.

Detta är vårt program. All världens arbetare, det finns ingen annan utväg än att förenas under 4:e Internationalens fana!

Brüssel, april 1946.

Den Internationella Konferensen med 4:e Internationalen, den Socialistiska Revolutionens Världsparti.